

Любен Каравелов

Роден е през 1837 год. в гр. Копривница, а починал през 1879 г. Освен като писател, Любен Каравелов е спечелил сърдцата на всички българи и с своята политическа дейност, която посвети за освобождението ни от турското иго. Бил е редактор на вестниците „Свобода“, „Независимост“ и на списанието „Знание“, чрез които е поддържал буден духа на българитъ. Най-хубави неговии произведения сж повеститъ: „Българи от старо време“, „Хаджи Ничо“, „Маминото дете“ и др., които напоследък се преиздаватъ.

Новъ фото Базаръ

ул. Алабинска 54 въ пассажъ „Орелъ“

Промива и копира любителски снимки най-бързо и най-евтино

Санда Йовчева

Бояна воевода

Исторически разказъ (3)

Санда Йовчева

Родена е през 1882 год. в гр. Н. Загора. Нейни издадени книги, за възрастни, сж: „Жетвения денъ“, „Отхвърлението“, „Кръстъ за храбростъ“ и „Ние, въ дълбокия тилъ“ — романъ, който бѣ награденъ тази година отъ дружеството на женитъ писателки, а за деца: „Подъ облакото небе“, „Родна стрѣха“ и др. Следъ прочитането на историческия й разказъ „Бояна воевода“, който сега печатаме въ в. „Барабанче“, нашитъ читатели ще иматъ възможностъ да прочетатъ още „Княгиня Мара“, както и други хубави нейни разкази. Г-жа Санда Йовчева пише увлѣкательно. Въ нейнитъ произведения се проповѣдва доброто, човѣчността и миротворството.

— Има статистика за това — кога хората умиратъ. Тя установява, че хората умиратъ най-често рано сутринъ. Най-много смъртни случаи сж регистрирани отъ 2 до 4 часа сутринта.

— Първитъ 10 пощенски марки въ свѣта сж издадени въ Англия, Швейцария, Бразилия, С. А. Щати, островъ Св. Мавриций, Франция, Белгия и Бавария отъ 1 май 1840 год. до 1 ноември 1849 год.

Три отъ марки сж издадени въ Швейцария. — Единъ морски ракъ снася отъ 50,000 до 75,000 яйца. За развитието ситъ се нуждаятъ отъ 10 месеца. Презъ това време той ги носи откъмъ долната страна на тѣлото си, безъ да чувствава тежестъ.

— Най-тежкия металъ е така наречения „осмий“. Той е два пѣти по-тежкъ отъ оловото. А най-скъпиятъ металъ въ свѣта е „актинумъ“. Единъ грамъ отъ него струва 22 милиона лева. Това е метала, който се получава по изкуственъ начинъ и служи за лѣкуване на болестта ракъ.

— Колкото и чудно да се вижда за мнозина, но албанския езикъ е доста старъ — единъ отъ най-старитъ езици.

— Моля, вестникъ си купете, — вика Петю въ шумний градъ, — новинитъ прочетете — новини отъ цѣлий свѣтъ! Гласъ се лѣе въвъ тъмната — гласъ на малкъ вестникарь, а премръзватъ му краката, тънещи въвъ локви калъ. Самъ — ни майка, ни сестрица, броди босъ въвъ зимна нощъ — като трепкаща звездица, трѣпне малкия гаврошъ!

Василь Дунавски

1. Петю, Петю, чувай, брате, — каза чорлавиятъ Злати. — Самъ съ очитъ си видѣхъ: градинарьтъ бай Игнатъ на пазаръ отиде днесъ. Туй за насъ е славна честъ! Хайде, бързо тръгвай съ мене ябълки да набереме!

2. Петю смигна и съсь Злати, като истински пирати, къмъ овощната градина ничкомъ тѣ се приближиха. Ала тука Злати каза: — Влѣзъ въ градината пѣкъ азъ

ще внимавамъ ей отъ тукъ да не види нѣкой другъ.

3. Петю съ ловкостъ най-голѣма скочи низката ограда и набързо се отправи къмъ ябълката право. После той, като на конь, се качи на висѣщъ клонъ.

4. Барабанци, вижте само, за нещастие голѣмо, пустиятъ му клонъ проклетъ, счули се и нашиятъ Петю падна заедно съсь клоната върху кѣшичката скромна на

Лютъ войвода

Азъ съмъ страшенъ, лютъ войвода, — Зълъ Декември се зоява. Вихри, мразъ и снѣгъ ви водятъ чакъ отъ северна страна. Дето мина, вредъ земята стеля съ бѣла пелена; кича катъ цвѣтаръ гората съ чудни, сребърни цвѣта! . . . Заледявамъ въ мигъ рѣкитъ, хали пращамъ по моря, запустявамъ планинитъ, вѣя въ равнитъ поля!

Л. Пищяловъ-Цафаринъ

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

— Студентътъ Делио Ведъ, когато се връщалъ въ дома си, предъ него падналъ единъ гарванъ съ ранено крило. Студентътъ прибралъ гарвана въ къщи и го лѣкувалъ нѣколко дни. Но когато пожелалъ да го пусне на свобода, той отказалъ да излѣзе изъ дома на своя доброжелателъ.

Студентътъ задържалъ гарвана, който се опитомилъ и го следвалъ като куче, когато отивалъ на лекции — ту като се качвалъ на рамото му, ту като прехвъркавалъ по покривитъ на зданията.

— Въ Квинсиу, щата Мериандъ, е извършена кражба, единствената въ криминалната история — едно непознато лице откраднало църковна камбана. Следъ дълги издирвания полицията успѣла да открие крадеца. Той билъ търговецътъ Хари Бонъ. Крадецътъ призналъ, че камбаната съ своя утриненъ звънъ не му позволявала да спи и той решилъ да се отърве отъ нея, като я открадне.

— Американскитъ авиатори Ресъ Моррисъ и Бобъ Макъ Даниелсъ сж се задържали въ въздуха безъ спущане 130 часа. Тѣ сж се снабдявали съ бензинъ въ въздуха отъ другъ аеропланъ.

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Симеонъ Дановски

Роденъ е презъ 1905 г. въ гр. Луковитъ. Написалъ е романитъ: „Гладъ“, „Омагьосанъ кръжъ“, „Очи-звезди“, „Бедната улица“, „Валентина“, „Тъмни герои“, „Викъ на плѣта“, „Климентъ Соколовъ“ и др. Дановски е добъръ и талантливъ романистъ. Неговитъ романи сж написани увлѣкательно и се четатъ съ истинско удоволствие. Освенъ това, С. Дановски е единъ отъ нашитъ продуктивни писатели. Той познава градския животъ и го предава въ произведенията си съ вѣднновение и съ перото на даровитъ разказвачъ

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този купонъ, придруженъ съ 5 лв. чиста гербова марка, до: Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—София IV, ще бжде сюрпризиранъ съ единъ хубавъ подарѣкъ.

Бояна се замисли. Дълго още Мирчо я увещаваше. Най-сетне тя се съгласи да му стане жена. Съобщиха на дружинитъ. Запукаха пушки изъ гората, запѣха весело възстанниците, запѣ гората:

Де се е чуло, видѣло, Мома войвода да бжде, Като Бояна войвода? Деветъ е годинъ ходила, Съ млади момци войвода, На десетата година Бояна се е годила, За Мирча млада войвода.

*

Цѣла зима Мирчо бѣ прекаралъ въ своята къща, хубаво и чисто наредена отъ Бояна. Но настжи пролѣтътъ, той трѣбваше отново да се върне при своята дружина, въ планината. Една сутринъ рано Бояна разбуди своя мжжъ, Мирчо воевода.

— Време е да вървишъ! — каза тя. Дружината те чака. Мирчо стана и бързо пое пѣтя къмъ планината. Загоряваше се. Свежъ утринникъ полѣхваше. Бояна изпрати воеводата и дълго гледа следъ него. После се качи на високия чардакъ и запрече. Златното вретено запѣ като бръмнала пчелица въ градина. Тя предѣше и често поглеждаше къмъ планината.

„Гората се е вече разлистила и кукувицата е закукала“, — помисли Бояна. Тѣкмо време хайдутитъ да развѣятъ знаме. Мирчо ще ги поведе отново, отново ще стане страшенъ за турскитъ потери. Бояна бодро дигна глава и запѣ пѣсенъта на Мирча воевода:

Страшенъ е Мирчо за турци, Страшенъ за черни татари, Мирчо ле, млада войводо!

Бояна се гордѣеше съ своя мжжъ. Кжде не се носѣше славата на безстрашния Мирчо воевода? За своитъ юначни дѣла, сякашъ, тя не искаше да си спомня. Едничкото нѣщо, за което съ радостъ си спомняше, бѣше оная лѣтна нощъ, когато се срѣснаха съ Мирчо воевода. На хубавъ сънь приличаше този споменъ. Сега тя гледаше отдалечъ планината, кждето нѣкога напролѣтъ първа бѣ повеждала своята дружина.

Но единъ викъ прекъсна мислитъ й. Конникътъ, който препускаше силно, викаше отдалечъ:

— Бояно, Бояно!

Бояна се надвеси надъ чардака. Срещу нея застана непознатъ момѣкъ на разпѣненъ конь, цѣлъ потъналъ въ прахъ.

— Какво те носи насамъ, момко?

— Попита тя учудено. — Бързай, Бояно! — извика конникътъ запѣхтянъ. — Турци хванаха

Мирча.

Бояна го гледаше съ недоумение. — Турцитъ хванаха Мирча, — повтори той. — Каратъ го въ Търново. Бояна изтрѣпна. Лицето й се помрачи. Въ очитъ й пламна огънь. Хайдушка кръвъ закипѣ въ жилитъ й. Тя откачи отъ стената пушката и пищовитъ си, препаса сабя, слѣзе на двора, метна се на своя конь и като вихъръ полетѣ изъ прашния пѣтъ.

*

Турскитъ заплата караха Мирча съ вързани рѣце и окови на краката. Заплетенъ злобно се надсмиваха надъ заловения воевода. Мирчо вървѣше напредъ, превитъ отъ мжжа и ядъ. Навелъ глава, той вливаше огненъ погледъ въ оковитъ, сякашъ съ огъня на очитъ си искаше да разтопи желѣзата. После се опита да извие снага, размърда рѣце, напрегна мускули, за да разкъса дебелото вжже, съ което бѣше обвързанъ.

Главатарътъ на потерята го съгледа и му викна:

— Хей, гяуръ, ще бѣгаши а! — и вдигна камшикъ. Но не успѣ да замачне. Тѣкмо въ този мигъ срещу тѣхъ вихрено летѣше на черенъ конь една жена, която размахваше високо надъ главата си сабя. Конътъ, потъналъ въ пѣна, бѣсно прѣхтѣше. Огнени искри отхвъркаха отъ очитъ на же-

ната, а задъ гърба й, като черенъ облакъ, се носѣше дългата й черна коса. Заплетената я гледаха ужасени.

— Аллахъ! Не е на добро! — изплашенъ извика единъ отъ заплетената, като гледаше неудържимия устремъ, съ който Бояна тичаше насрещна имъ храбрива размахъ на сабята, и страшния гнѣвъ, изписанъ на лицето й.

— Бѣгайте! — развикаха се заплетената и се разбѣгаха.

Бояна съ мжжа възпрѣ коня си, който силно подскочи и се изправи на заднитъ си крака. Съ пѣргавъ скокъ тя скочи на земята, спусна се къмъ Мирча и разсѣче съ сабята си оковитъ.

Мирчо политна.

— Мирчо! — извика, тя като го сграбчи и повдигна.

— Бояно! — отвърна развълнуванъ Мирчо.

— Бояно! — повтори той — ти си по-юнакъ отъ мене. Не напразно си била деветъ години воевода.

— Бързай, воеводо! — каза смирено Бояна. — Време е. Дружината те чака.

Мирчо навлѣзе въ гората и се изгуби въ сѣнкитъ на вѣковнитъ букаци.

Весело зашумѣ гората . . .

Следва историческия разказъ „Княгиня Мара“.